

RADIO **KLEBNIKOV**

WEEKBLADEN #39

uitzending op 20/02/2021

manumentaal

Het Programma van de Vrije Lyriek

(foto: Arnout Camerlinckx 2021)

RADIO **KLEBNIKOV** WEEKBLADEN # 39

uitzending op 20/02/2021

*tekstverzameling vrijelijk te week gelegd , waaruit desgewenst de beschikbare stemmen op de
vermelde datum putten kunnen om zich ter aether te verheffen*

CC BY-NC-SA- Neue Kathedrale des erotischen Elends 2020

Lees Mij

- **RADIO KLEBNIKOV** selecteert zelf teksten uit wat er online verschijnt maar eenieder met toegang tot deze tekst mag en kan hier ook eigen teksten aanbieden (plakken, pasten) ter voorlezing.
- na de uitzending worden deze WEEKBLADEN als pdf-bestand gepubliceerd en verspreid via onze kanalen.
- opname in de 'RADIO KLEBNIKOV WEEKBLADEN' is voor een tekst geen garantie om voorgelezen te worden!
- geef voor elke tekst eerst de correcte **auteursnaam** op in **Kop 1** opmaak, gevolgd door de **titel** van de tekst (als die er is) in **Kop 2**. kijk naar het [voorbeeld] op pagina 4.
- gelieve geen teksten in deze 'Lees Mij' -sectie of tussen andermans werk te plakken! er zijn blanco pagina's voorzien onder het [voorbeeld]
- **RADIO KLEBNIKOV** behoudt zich het recht voor om de hier aangeboden teksten zonder enige verantwoording weerom te verwijderen.
- als je wil dat er **info over jou** als auteur in de pdf nadien staat...kan je die d'r zelf bijzetten
- alle teksten zijn en blijven uiteraard eigendom van de vermelde auteurs en resorteren hier én in de pdf na de uitzending onder [Creative Commons CC BY-NC-SA licentie](#)
- door ons geselecteerde auteurs die hun teksten hier NIET wensen, kunnen die zelf weghalen vóór de uitzending (selecteer en knip). Mensen die hun teksten verwijderd wensen te zien uit het online beschikbare PDF-bestand na de uitzending, kunnen hun verlangen naar vergetelheid kenbaar maken bij dv via dirkvekemans@yahoo.com

Adriaan Krabbendam

Etude Ephemeroptera

wij ranke met teer lichaam
houden onze borstels kort
o-groot onze ogen, vlies de
vleugels, sierlijk de staart

wij nimfen in het water
eten kunnen we niet
lui vergapen we de uren
leven om te paren

daar komen de mannetjes:
kans op vruchtbegin!
opkontje om u tegen te zeggen
kom, vrouwtjes, paren maar

en houd het badderbad netjes
goed water is vliegen en devies
groen en onmondig in de diepe
zo'n liederlijke verpopping

wij ranke met teer lichaam
zwermen, paren, kunnen niet eten
baren in het goede water
proestend gaan we voorbij

Nicholas Roerich

Drops

Thy benevolence fills
My hands. In profusion it is pouring
Through my fingers. I shall not
Keep all. I am not able to distinguish
The glowing streams of richness. Thy
Benevolent wave pours through the hands
Upon earth. I do not see, who will gather
The precious fluid? The tiny sprays,
Upon whom will they fall? I shall not have time
To reach home. Out of all the benevolence,
In my tightly holding hands I shall bring only
Drops.

1920

uit Nicholas Roerich, *Flame in Chalice*, vertaald door Mary Siegrist (NY 1929), New York:
Nicholas Roerich Museum, 2017, ISBN 978-1-947016-03-3, p. 27-28

NKdeE

April 2015. Dromen zijn een plaag geworden.

Ik word wakker bij mijn geliefde. We zijn tot glans verstrengeld, de zon herkent zich in haar gouden haar. Ik kijk naar het uur, schrik en zeg dat ik uit werken moet. Er volgt een kreuntje, ik trek mijn broek aan, mijn werktenu. Zwijgend ga ik de berg af, één met haar, de ruimte is herleid tot een roze singulariteit, de onze.

Ik sta te wachten op de bus, de lucht betreft. De auto's aan de overkant schuifelen de stad in die ik verlaat. Er verandert iets, als bij teken, want het gebeurt overal en tegelijk. Een zwerm vogels vlucht schriekend zuidwaarts. Een blauwe Volvo versnelt en boort zich in de koffer van een Citroën voor hem. De chauffeurs stappen uit en slaan elkaar verrot.

Ik wil hier niets mee te maken hebben, dit is niet mijn dag. Laat het zijn.

Een jonge vrouw aan de overkant slaakt plots een kreet. Zij staart mij aan alsof ik Elvis ben. Ze ontknoopt haar loden jas, doet haar rok uit, gooit haar slipje op de steenweg en roept iets onverstaanbaars. Ze is zo geil dat ze de wind wil neuken.

Mijn bus komt eraan, een gevaarte met gele ogen. Ik grijp mijn portefeuille, en dan zie ik het: mijn abonnement is weg. Op de plaats waar het zat prijkt enkel het visitekaartje dat ik erachter had verstopt.

Fuck. Zou ze echt? Ja.

Ik zink. Ik ben een krab die letters krabbelt op de bodem van de zee. Ik murmel iets tegen de chauffeur, rijdt u maar door, ik heb het niet. Hij scheldt mij uit voor doffe lul. Dan zie ik haar komen, de berg af, mooi en lachend en zwaaiend met mijn abonnement. Ik denk niet dat ze weet dat het mijn droom is. Ze tongzoent haar vriendje en steekt ostentatief mijn abo in de fik. Ik word wanhopig, wat staat mij te doen?

Een jongen komt aangefietst, kijkt uit voor mij die naar haar te roepen staan. Hij schuift uit, valt, een vrachtwagen probeert hem te ontwijken en slaat om. Ik hóór hoe zijn hoofd verbrijzeld wordt. De lucht verduistert verder, wolken trekken samen tot het zwarte kleed van de nacht. Dronken tieners hebben een grijze BMW buitgemaakt en knallen die de gevel in van een huis op tien meter van mij. De helft van hun auto

ricocheert de baan op, het meisje wordt uit de wagen geslingerd en is dood vooraleer ze de grond raakt, aan mijn voeten neerploft. Een andere wagen stopt, een man stapt uit, valt op zijn knieën, begint te bidden midden op de weg. Jullie lopen lachend weg.

En dan begrijp ik het. Er komen grillige scheuren in het beton. De man naast mij snijdt zich de keel over. Het gerommel in de verte zwelt aan tot een oorverdovende dreun.

Iedereen wist het al. Van ver, mijn richting uit, begint de aarde zich te splijten, met hemelhoge fonteinen van vuur. *Shit*. Ik heb nog een halve seconde, denk ik, net voor ik wakker word.

(lichtjes bijgewerkt van <https://www.dirkvekemans.be/2015/03/21/vijf-jaar/>)

dans van het ik

auditief algoritmische theater voor 3 stemmen, ITL en Google translate text-to-speech

Jij: ik was er al.

Ik: wat is er?

de tekst:

in de gleuf van het gekende
vindt geen zwaard nog snee of bloed;
in de sleuf van het verglijden
is het nakende bekend;
in de gleuf van de godin
maakt de waarheid gek of god.

zij: waar is er?

hij: ja, waar zou er zijn?

ik:

als ik zwijg gaat het goed, immers
er is nu afstand tussen de mensen
die afstand deden van zichzelf
(zij willen er tot plaats of tijd vermaken
voor de naam die hen beschermt)
en niemand let op mij.

hij: hoe prozaïsch. er is geld als je telt, er wordt geërfd

ik: de notarissen sterven, de deurwaarders ook

jij: herhaling heeft zo zijn charmes

ik: wij hebben de scheet uit het gat geërfd

hij: is er zwart aan het eind van de tunnel?

wij:

niemand kent dit lachen
niemand kent deze pijn
niemand kent de diepgang
van gemaskerd samenzijn.

tekst: ik wacht liever op morgen

ik: weet je wel wie ik ben?

tekst: jij bent de tekst die ik was

jij: zullen we dansen?

code

```
import Muze.klassen;
var stem_1=new TVA.persona();
var stem_2=new TVA.persona();;
var stem_3=new TVA.persona();
var tutti= stem_1+stem_2+stem_3;
var de_tekst;
script Script = this.text();
array stemmen = {stem_1, stem_2, stem_3, stem_1, tutti};
array personae = {Jij, Ik, Zij, Hij, Wij};
var now = new Time.duration.minutes (8);

ITL.init ("Back to the future", dinnerBelle);
on (ITL.established) { //once the ITL connection is established the act begins
  now.start();
  script.start();
  int position=0;
  stem_1.persona = personae(position);
  stem_2.persona = personae(position+1);
  stem_3.persona = personae(position+2);
  tutti = personae(position+3);
  nextLine = 1;
while now.hasTime() {
  if Script.hasText(nextLine){
    if (position>5){
      reader.read (personae(position), nextLine);
      nextLine ++;
    } else {
      reader.read (personae(position-5)
      nextLine ++;
    }
  } else {
    nextLine=1;
  }
}
```

Rachelle Hardes

Woordenloos

Zwevende woorden
ze dansen, sjansen
spelen, strelen
beminnen elkaar
tot zinnen
maar...
...vandaag niet
een waar duel
een gevecht
het hoofd
als gemene deler
beslecht tot
niets...
geen woord
verbindt, vindt
vormt een symbiose
zwevende woorden
akkoorden
maken vandaag
geen muziek

Velimir Chlebnikov

uit Zangezi

Введение.

Единицей служит малый камень равновеликих слов. Сверхповесть или заповесть складывается из самостоятельных отрывков, каждый с своим особым богом, особой верой и особым уставом. На Московский вопрос: како веруеши? каждый отвечает независимо от соседа. Им предоставлена свобода вероисповеданий. Строевая единица, камень сверхповести, — повесть первого порядка. Она похожа на изваяние из разноцветных глыб разной породы, тело — белого камня, плащ и одежда — голубого, глаза черного. Она вытесана из разноцветных глыб слова, разного строения. Таким образом находится новый вид работы в области речевого дела. Рассказ есть зодчество из слов. Зодчество из „рассказов" есть сверхповесть.

Глыбой художнику служит не слово, а рассказ первого порядка.

(> https://archive.org/stream/zangezi00khle/zangezi00khle_djvu.txt)

Introduction

L'unité est une petite pierre de taille égale. La super-constellation ou commandement est composé de passages indépendants, chacun avec son propre dieu spécial, sa foi spéciale et sa charte spéciale. À la question de Moscou: comment croyez-vous? tout le monde répond indépendamment du voisin. Ils ont la liberté de religion. L'unité de construction, la pierre du super-étage, est l'histoire du premier ordre. Elle ressemble à une statue faite de blocs multicolores de différentes roches, son corps est en pierre blanche, son manteau et ses vêtements sont bleus, ses yeux sont noirs. Il est taillé dans des blocs de mots multicolores, de structures différentes. Ainsi, un nouveau type de travail dans le domaine de la parole est trouvé. Une histoire est une architecture de mots. L'architecture des "histoires" est une super histoire.

Le forfait pour l'artiste n'est pas un mot, mais une histoire de premier ordre.

(>trad. Google Translate)

Introductie

Een verhaal is opgebouwd uit woorden als de bouwsteen van een gebouw.

De eenheid is een kleine steen van equivalente woorden. Het superverhaal of gebod is opgebouwd uit onafhankelijke passages, elk met zijn eigen speciale god, speciaal geloof en speciale oorkonde. Op de Moskou-vraag: welk geloof? antwoordt ieder onafhankelijk van zijn naaste. Ze krijgen vrijheid van godsdienst. De bouwsteen, de steen van het bovennarratief, is het verhaal van de eerste orde. Zij is als een standbeeld gemaakt van veelkleurige blokken van verschillende rotsen, haar lichaam is van witte steen, haar mantel en kleding zijn blauw, haar ogen zijn zwart. Zij is gesneden uit veelkleurige blokken woord, van verschillende structuur. Zo wordt een nieuw soort spraakwerk gevonden. Verhalen vertellen is de architectuur van woorden. De architectuur van "storytelling" is het superverhaal.

Het is niet het woord dat als brok van de kunstenaar dient, maar het verhaal van de eerste orde.

Introduction

A tale is built from words, like the building unit of a building.

The unit is a small stone of equal words. A supernarrative or commandment is made up of independent passages, each with its own special god, special faith and special constitution. To the Mosaic question: What faith? Each answers independently of his neighbour. They are given freedom of religion. The building unit, the stone of the supernarrative, is the narrative of the first order. She is like a statue made of multicoloured blocks of different rocks, her body is white stone, her cloak and clothes blue, her eyes black. She is carved out of differently coloured blocks of word, of different structure. Thus a new kind of speech work is found. Storytelling is the architecture of words. The architecture of "storytelling" is the supernarrative.

It is not the word that serves as the artist's block, but the story of the first order.

Samuel Taylor Coleridge

The Mad Monk

I hear a voice from Etna's side;
Where, o'er a cavern's mouth
That fronted to the south,
A chestnut spread its umbrage wide:
A hermit, or a monk, the man might be;
But him I could not see:
And thus the music flow'd along,
In melody most like to old Sicilian song:

"There was a time when earth, and sea, and skies,
The bright green vale, and forest's dark recess,
With all things, lay before mine eyes
In steady loveliness:

But now I feel, on earth's uneasy scene,
Such sorrows as will never cease;
I only ask for peace;
If I must live to know that such a time has been!"
A silence then ensued:
Till from the cavern came
A voice; it was the same!
And thus, in mournful tone, its dreary plaint renew'd:

"Last night, as o'er the sloping turf I trod,
The smooth green turf, to me a vision gave
Beneath mine eyes, the sod,
The roof of Rosa's grave!
My heart has need with dreams like these to strive;
For, when I woke, beneath mine eyes, I found
The plot of mossy ground,
On which we oft have sat when Rosa was alive.
Why must the rock, and margin of the flood,
Why must the hills so many flow'ret's bear,
Whose colours to a murder'd maiden's blood.

Such sad resemblance wear

I struck the wound, this hand of mine!
For Oh, thou maid divine,
I lov'd to agony!
The youth whom thou call'dst thine
Did never love like me?

"Is it the stormy clouds above
That flash'd so red a gleam?
On yonder downward trickling stream
'Tis not the blood of her I love.
The sun torments me from his western bed:
Oh, let him cease for ever to diffuse
Those crimson spectre hues!
Oh, let me lie in peace, and be for ever dead!"

Here ceas'd the voice. In deep dismay,
Down thro' the forest I pursu'd my way.

Walt Whitman

Proud Music of the Storm (deel 1-2)

1

PROUD music of the storm,
Blast that careers so free, whistling across the prairies,
Strong hum of forest tree-tops—wind of the mountains,
Personified dim shapes—you hidden orchestras,
You serenades of phantoms with instruments alert,
Blending with Nature's rhythmus all the tongues of nations;
You chords left as by vast composers—you choruses,
You formless, free, religious dances—you from the Orient,
You undertone of rivers, roar of pouring cataracts,
You sounds from distant guns with galloping cavalry,
Echoes of camps with all the different bugle-calls,
Trooping tumultuous, filling the midnight late, bending me powerless,
Entering my lonesome slumber-chamber, why have you seiz'd me?

2

Come forward O my soul, and let the rest retire,
Listen, lose not, it is toward thee they tend,
Parting the midnight, entering my slumber-chamber,
For thee they sing and dance O soul.
A festival song,
The duet of the bridegroom and the bride, a marriage-march,
With lips of love, and hearts of lovers fill'd to the brim with love,
The red-flush'd cheeks and perfumes, the cortege swarming full of
friendly faces young and old,
To flutes' clear notes and sounding harps' cantabile.

Now loud approaching drums,
Victoria! see'st thou in powder-smoke the banners torn but flying?
the rout of the baffled?
Hearest those shouts of a conquering army?

(Ah soul, the sobs of women, the wounded groaning in agony,
The hiss and crackle of flames, the blacken'd ruins, the embers
of cities,
The dirge and desolation of mankind.)

Now airs antique and mediaeval fill me,
I see and hear old harpers with their harps at Welsh festivals,
I hear the minnesingers singing their lays of love,
I hear the minstrels, gleemen, troubadours, of the middle ages.

Now the great organ sounds,
Tremulous, while underneath, (as the hid footholds of the earth,
On which arising rest, and leaping forth depend,
All shapes of beauty, grace and strength, all hues we know,
Green blades of grass and warbling birds, children that gambol
and play, the clouds of heaven above,)
The strong base stands, and its pulsations intermits not,
Bathing, supporting, merging all the rest, maternity of all the
rest,
And with it every instrument in multitudes,
The players playing, all the world's musicians,
The solemn hymns and masses rousing adoration,
All passionate heart-chants, sorrowful appeals,
The measureless sweet vocalists of ages,
And for their solvent setting earth's own diapason,
Of winds and woods and mighty ocean waves,
A new composite orchestra, binder of years and climes, ten-fold
renewer,
As of the far-back days the poets tell, the Paradiso,
The straying thence, the separation long, but now the wandering
done,
The journey done, the journeyman come home,
And man and art with Nature fused again.

EPILOOG

elke dag

mijn lichaam breekt
mijn stem versteent
mijn taal wordt gruis

daken stormen op de hemel af
vogels wijken wiekend weg
schuim bedekt de rivieren.

en afgemeten nu in ijskristal
tot klaarte versteven adem
is jouw uitgeklaarde hijgen
waaronder donker verzwonden
onze woelende watermonden.

straks komt de bel
de bel der verbleekten
de gong van het leven
de gong voor de doden
en de monden gaan open
en de wonden gaan bloeden

adem wordt dame
dame wordt made
made wordt worm
vreet door het slijm
vreet door de aarde
naar het vuur van de zon

maakt een sluis voor de storm.

RADIO KLEBNIKOV 20/02/2021 @19u55

INHOUD

Lees Mij	3
Adriaan Krabbendam	4
Etude Ephemeroptera	4
Nicholas Roerich	5
Drops	5
NKdeE	6
dans van het ik	8
code	9
Rachelle Hardes	10
Woordenloos	10
Velimir Chlebnikov	11
uit Zangezi	11
Введение.	11
Introduction	11
Introductie	12
Introduction	12
Samuel Taylor Coleridge	13
The Mad Monk	13
Walt Whitman	15
Proud Music of the Storm (deel 1-2)	15
EPILOOG	17
elke dag	17
INHOUD	18

Radio Klebnikov

is het programma van de Vrije Lyriek
elke zaterdag van 18u tot 20u
op de Leuvense vrije radio **Radio Scorpio**
FM 106 of <http://radioscorpio.be/luister.html>